

Són les persones, estúpid!

written by Josep Arranz | 15 d'abril de 2017

Bill Clinton va utilitzar la frase: "It's the economy, stupid!" durant la campanya electoral del 1992, frase que pot semblar dura, però que sintetitzava tant l'omnipresència en aquell moment de l'economia, com la impotència de la política per donar solucions a la població... i que li va permetre guanyar les eleccions. Des de llavors, aquesta expressió ha estat utilitzada en infinitat d'ocasions per a referir-se a àmbits de tota mena, vinguin a tomb o no.

El procés de Catalunya cap a la independència no en serà una excepció, però voldria orientar-lo al que de debò és rellevant d'aquest procés: les persones, la ciutadania. Un procés, paga la pena insistir, que es va iniciar i continuar per portar Catalunya a la independència, no per portar-la a un referèndum, ni a una federació, ni a una millora del finançament, ni a una república-dins-una-monarquia. A la independència. El referèndum, en tot cas, serà una de les eines que farem servir, però en cap cas un objectiu en si mateix.

No cal entrar a debatre, per ja innecessari i també per inútil, l'entrada amb fòrceps de la celebració d'un referèndum quan els resultats del 27S i tot allò que va succeir anteriorment ja ens legitimava sobradament per procedir a fer una Declaració d'Independència des del Parlament de Catalunya. Diguem-ne que hem convingut que «ens cal» un referèndum per legitimar, encara més, la voluntat majoritària del poble català per esdevenir un estat independent. D'acord, doncs, acceptem referèndum com a animal de companyia i deixem-ho aquí. Posem-nos doncs a treballar perquè el referèndum sigui convocat i celebrat... i perquè es guanyi. I sí, caldrà fixar data i pregunta. I molt aviat, que la campanya per a la participació, i pel Sí (i pel No) bé que caldrà començar-la ja, no només pels partits i entitats, si no volem fer salat.

També sembla que sigui un lloc comú convenir que sense «els Comuns» es fa difícil convocar el referèndum si acaba esdevenint irremeiablement unilateral. Bé, aquí hauríem d'aturar-nos un moment i donar-hi un parell de voltes.

Voler aproximar-nos a les organitzacions polítiques que diuen estar pel dret a decidir i per un referèndum, només si és acordat amb l'estat espanyol, té un risc en si mateix, confondre l'objectiu amb el mitjà. Acabar pensant que l'objectiu és fer un referèndum acordat amb l'estat i anar perseguint la pastanaga impossible perdent de vista que la finalitat és, i continuarà sent, que la majoria independentista existent actualment pugui ser validada també a través d'un referèndum, acordat amb l'estat o no, però impulsat oficialment, amb una pregunta clara a favor o en contra de la independència, i que sigui vinculant.

Xavier Domènech, «comú» en exercici a Madrid i acabat d'estrenar número dos del «nou» partit, diu que el suport al referèndum "s'ha de treballar des de la constància i no des de la urgència". També Ada Colau, més recentment, ha afirmat que el referèndum ha de ser reconegut per l'estat i que no es pot supeditar a les dates. Vaja. Hem de tornar a recordar les infinites vegades que s'ha sol·licitat fer-ho de manera acordada amb l'estat? No s'estan dilatant ja prou els terminis i forçant al màxim el full de ruta, fins a l'exasperació? Es vol vèncer la posició per avorriment propi? No siguem cíncics i convinguem que demanar, amb èxit, un referèndum acordat amb l'estat és impossible, passin les generacions que passin. Sí, hi ha urgència. La urgència de veure que el país se'ns escola en la misèria econòmica, social i cultural i que no podem donar les respostes adients a la ciutadania per manca de poder polític i per l'espoli dels recursos. En aquests moments, dir que "s'ha de treballar des de la constància i no des de la urgència" és voler viure eternament del procés, allargar-lo al màxim i evitar haver de triar. Vet aquí.

L'eina més efectiva per convèncer indecisos a sumar-se a la

independència és que es visualitzi meridianament i clara que tant el Govern, partits implicats i societat civil organitzada tenen un autèntic compromís de dur-la a terme i no d'allargar l'agonia. Hem deixat passar diverses oportunitats de desfer possibles dubtes i desconfiances i mostrar que va de debò. Per exemple, transformant innecessàriament el referèndum del 9N en un procés participatiu per no fer-lo amb l'estat en contra... per acabar havent d'organitzar un referèndum amb l'estat en contra tres anys després. O no fent les eleccions plebiscitàries just després del 9N i deixant passar un anyet més. O menystenint, un dia i un altre, l'esclatant èxit assolit el 9N. O no fent una Declaració d'Independència des del Parlament de Catalunya per organitzar un, ara sí, referèndum per al setembre del 2017. Que sí, que ens anem carregant de raons i tal, però també estem permetent que els nostres opositors, declarats o no, i els nostres indecisos pendents de sumar, puguin interpretar febleses i incerteses pròpies.

D'acord, aboquem-nos a fer el referèndum i a guanyar-lo, però no tornem a aigualir la finalitat (per exemple amb la pregunta, o amb la data o amb la interpretació del resultat) amb l'argument de «sumar», perquè aigualir no suma, sinó que resta. Suma el fet de mantenir-se ferm i decidit, no el dubte o la indecisió.

Podem estar perdent un temps important si ens adrecem a les forces polítiques de l'esquerra no independentista (la que prefereix una monarquia corrupta espanyola que una república catalana independent) en lloc de dirigir les nostres argumentacions als seus votants. Són els seus votants i militants els que votaran Sí o No a la independència i no les organitzacions que diuen que els representen, i els estudis d'opinió cada cop són més clars pel que fa a les seves preferències.

Si realment va de democràcia, ningú es pot oposar a un referèndum ciutadà, tingui o no tingui el vistiplau de les

restes del vell imperi espanyol, tingui o no tingui el suport de les organitzacions polítiques cagadubtes.